

MONTAGE DANIEL ÖSTLUND

Fjäderchefens Volvo

DANIEL ÖSTLUND

REPORTER
DANIEL.OSTLUND@AUTOMOBIL.SE

Däckmönstret var fullproppat med lera. En misslyckad vändningsmanöver ute på landsvägen hade slutat i att bakhjulen fastnat i leråkern och vi hade fått hjälp att bli uppdragna på vägen igen. Kanske var det därför bakhjulen senare släppte i rondellen.

Det hände på landsbygden inte särskilt långt från Paris och bilen var en snordyr Jaguar av senaste sort. Min kollega, som bara minuterna innan tagit över de leriga spakarna, försökte förtvivlat ratta sig ur den prekära situationen. Bilen lyssnade inte utan vände prompt på klacken och baklänges studsade vi över vägen i hög fart, ut på åkern och ner i ett stort hål. Det var ingen vanlig bondgrop heller, utan en djävulsk fälla med betongklädda väggar på vilka Jaguarens underrede vilade. Bakhjulen hängde i luften.

Just som vi klev ur och torkade våra pannor stannade en rätt ärrad Renault Clio vid vårt vrak. Härligt, tänkte vi, här finns en chans till snar undsättning. Men ur Clion klev en bister gendarm, viftade med armarna och beordrade oss till polisstationen. Fullkomligt oförstående glodde vi på den arge mannen och försökte få honom att inse, något lögnaktigt, att ingen av oss kunde ett ord franska. Det slutade med att han gav upp, satte sig i sin Clio och fräste i väg mot nya mål och croissanter. Strax därpå stannade en skåpbil med vinsch och hjälpsamma herrar som med glada miner drog upp den strandade Jaggan. Min gode kollega såg däremot rätt moloken ut.

Det förstär jag mycket väl. Mitt liv passerade nämligen revy i det ögonblick vi hjälplöst brakade rakt genom den mötande trafiken. Ett par av scenerna bjöd på likartade upplevelser och jag vet av erfarenhet att man känner sig rätt dum.

ATT JAG MED ETT alldeles rykande nybakat körkort råkade klippa en trottoarkant med mammas bil, med punktering som följd, var kanske inte så farligt. Då var det nog värre när en studiekamrat på teknis bjöd med mig att provköra den då nya och svindlande snabba Peugeot 306 Si16. Efter några kilometer i baksätet bad jag om att få visa hur det skulle gå till, bröstade upp högmodet till stratosfärska nivåer och överraskades av en korsning, dold bakom en kurva. I vild panik stampade jag på bromsen och styrde så mycket jag kunde. Det visade sig vara en ganska kontraproduktiv åtgärd under de rådande omständigheterna, för vi brakade ner i diket, klippte en vägskylt och studsade upp på den mötande leden med bilens alla plastpaneler hängande på trekvart. Jag fick inte fortsätta köra.

Dummast kände jag mig ändå i fjäderchefens Volvo. Teknis var ett överstökad kapitel och jag hade börjat arbeta, sådär som vuxna människor förväntas göra. Mitt första jobb var på inköpsavdelningen hos en stötdämpartillverkare och bland mina leverantörer fanns en stor fjäderfabrik i Västergötland. En vardag slängde jag in portföljen i min Mazda Miata och flängde dit, mest som en ar-

tighetsvisit men också för att vårt kontrakt med dem var rykande färskt och det fortfarande fanns punkter att reda ut. Där granskades trådlager och lindningsmaskiner, vi pratade leveransbehov och kostnadsnivåer. Och så körde vi bil på Västgötaslättens underbara vägnät. Fabrikschefen visade sig vara en hejare på farter som tycktes omöjliga. Allt i hans splitter nya tjänstebil, en Volvo V70 med effektstinn specifikation.

– Vill du prova, undrade han och jag var inte sen att nicka med ett förväntansfullt leende. För här skulle jag ju visa hur man kör bil på riktigt. Så jag satte mig bakom ratten och gasade på och ska jag vara uppriktig var jag förvånad över hur fort det faktiskt gick att köra. Vi kasade genom kurvor och hoppade över krön i allt snabbare takt.

Tills det inte gick längre. En av kurvorna nöp lite väl mycket och jag, som varken kände bilen, vägen eller mina egna begränsningar kunde bara se på när bilen letade sig allt närmre vägrenen och slutligen kanade över dikeskanten. I vad som tycktes vara en evighet studsade vi fram parallellt med vägen, nere i diket, och mot oss rusade en gärdesgård rakt i skottriktningen. Chefen i passagerarsätet tog det lugnt.

– Och så svänger du upp på vägen igen här, sade han utan darr på stämman. Självt fick jag inte fram ett ord, utan lydde bara order. Upp på vägen kom vi och för ett mycket kort ögonblick inbillade jag mig att provningarna skulle vara slut. Men jag bedrog mig, för asfalten var snabbt passerad utan att jag återfunnit något grepp och det enda som hanns med var en kort piruett innan den tills alldeles nyligen nya Volvon brakade ut i spenaten igen, den här gången med baken före. Vi var långt ute på åkern innan bilen stannade, med bördig mylla upp till träsklarna.

Bärgaren tog en evighet på sig att dyka upp och medan fjäderchefen försökte vara uppmuntrande såg jag både mitt körkort och min spirande karriär försvinna i ett töcken av synnerligen usel affärsrelationsvård. Den stackars Volvon såg trött ut, med säckande stötfångare och en rejält krokig bakfälg.

Nästa gång jag besökte fabriken tog jag tåget dit. Chefen stod i dörren och väntade med ett paket i famnen och han var ivrig när han lämnade över det.

– Här har jag något åt dig, Daniel. Öppna! Öppna!

Jag öppnade paketet och där låg en ordentligt bucklig sektion av en Volvofälg, omsorgsfullt utsågad och graverad med texten: – Grude Kyrka 2001-04-28–. Så än i dag vet jag exakt när och var min inköpgärning nådde sitt nadir. *

»Bärgaren tog en evighet på sig att dyka upp och jag såg körkortet och min spirande karriär försvinna i ett töcken av synnerligen usel affärsrelationsvård.«